

Búcsúznak...

Prof. Dr. Naszlady Attila, lapunk alapító tagja, az IME – Az egészségügyi vezetők szaklapja Szerkesztőbizottság Tanácsadó Testületének Elnöke 2015 januárjában örökre eltávozott közülünk.

Naszlady Attila 1931. november 4-én született Budapesten. 1958-ban szerezte meg orvosi diplomáját a Semmelweis Egyetemen. 1958-59-ben az esztergomi városi kórház orvosa, 1972-től Országos Korányi Tüdőgyógyászati Intézet vezető főorvosa, majd 1992-től négy éven át főigazgató főorvosa volt. 1996 és 2007 között a Magyar Máltai Szeretetszolgálat egészségügyi szakszolgálatának önkéntes országos vezetőjeként, 1996-tól 2006-ig a Budai Irgalmasrendi Kórház főigazgató főorvosaként dolgozott. 1980-ban megszerezte az orvostudomány doktora, a Magyar Tudományos Akadémia doktora címet.

1992-től 1993-ig egészségügyi miniszteri biztos, a Professzorok Batthyány Köre Etikai Bizottságának póttagja. 2002-től az Egészségügyi Tudományos Tanács Elnökségi tagja, a Százak Tanácsának tagja.

Naszlady Attila több hazai és külföldi informatikai, kardiológiai, pulmonológiai tudományos társaság tisztségviselő tagja volt. 1998-ban Gábor Dénes-díjas lett, 1999-ben megkapta a Máltai Szuverén Lovagrend Aranykereszt érdemérmét, 2000-től a Jeruzsálemi Szent Sír Lovagrend parancsnoka, 2006-ban a Magyar Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztjével tüntették ki.

Szerkesztőségünk nem búcsúzhat tőle méltóbban, mint a lapunk 10. születésnapjára, 2012 márciusában írt, ma is aktuális beköszöntőjét idézve, immár örökérvényű gondolatait szavakba öntve.

„Az IME – Az egészségügyi vezetők szaklapja évtizedes megjelenése már magában is figyelemre méltó korunkban, amikor minden gyorsabban és gyakrabban változik, mint „a régi szép időkben” (1867-1914). Tévedett Herakleitos a „minden folyik” (pantha rhei, azaz változik) megállapításával, mert létezik egyetlen dolog, ami nem változik: a múlt. Legfeljebb a róla való vélemények lehetnek koronként mások.

Az IME tíz esztendeje már tekintélyes múlt, amely nem változik, s amely már rögzítve van a jövő kutatói számára. Jóllehet a lap formája és tartalma egyre tetszetősebb és tudományosan „fajsúlyosabb” lett, – ezzel költségesebb is – de eredeti célkitűzésének megfelelően példát mutat, hogy el tudja tartani magát azzal, hogy az írást a szavakkal és a szavakat írással fűzi össze a tudományos összejövetelek rendszeres megszervezésével és megjelentetésével. A szerkesztők egyre kevésbé szorulnak tanácsokra, amint ez a Tanácsadó testület tagjainak igen

szerény mértékűvé váló közreműködése alapján egyértelműen megállapítható. A lap működik, és egyre jobb színvonalú közleményeket válogattak be a szerkesztők, gondos, közös(!) megbeszélések során. Valóságos felüdülés az a mértéktartó esélyegyenlőséget és önérvényesítést sugárzó légkör, amelyben a döntések születnek. Jelentős bonyolító képességre van szükség ahhoz, hogy az önérvényesítés (egyreszemélyek kivételése) ne tengjen túl, mert ez vezetne rendszertelenséghez, és az esélyegyenlőség eltűlése (gyenge írások megjelenésének erőltetése), mert ez vezetne tekintélyelvű hanyatláshoz. Az államigazgatási intézmények követendő példát vehetnének az ilyen ügyintézésből. Ezt a példát pedig igyekszem minden elfoglaltságom helyén hirdetni vagy csendben érvényesíteni.

A sajtó erkölcsi betegségeinek gyógyítására vonatkozó tendenciák, a „közlés-foglalkozás” szabályai az IME – Az egészségügyi vezetők szaklapja tevékenysége alapján a következők szerint fogalmazhatók meg:

- hírt csak valóságuk ellenőrzése alapján szabad tényként közölni (lehetőleg több egybehangzó forrás alapján);
- a tudósítást az így megállapított igazságra szorítkozva kell hírül adni, tehát nem szabad a hírt alaptalanul kiterjeszteni („felfújni”, azaz jelentőségét szenzációhajhászás végett el-túlozni);
- a fogalmakat és állításokat szabatosan és világosan kell megfogalmazni (pl. igazság és igazságosság nem azonos fogalmak, mint ahogy ügyesség és csaló ügyeskedés sem az);
- a tudósító személye nem lehet része a tudósításnak (mint, ahogy a tolmács sem a tárgyalásnak);
- a hírre vonatkozó értékelő vélemény nem keveredhet a közlendők közé, annak világosan el kell különülnie (ezt a tudományos közlések az IME-ben is rendszerint betartják: kérdés-módszer, eredmény, megbeszélés következtetés) azért, hogy az értesülő személy befolyásmentesen értékelhesse magát a közölt tényt);
- a nyilvános kikérdezés kiszemelt alanya nem köteles megnyilatkozásra rendelkezésre állni, de ha vállalja, akkor a kérdező nem szakíthatja félbe a vonatkozó választ és nem sugalmazhatja azt;
- a tudósító nem használhatja el a megkérdezett alany idejét, kizorítva őt az érdemi válasz megadásának lehetőségéből.

További magas színvonalú, igényes nyelvezetű közlemények reményében kívánok boldog születésnapot az IME-nek.”

Emlékét szívünkben őrizzük.

IME – Az egészségügyi vezetők szaklapja
Szerkesztősége